

Femte episode av Einars erindringer.

Nykvasset blyant på skrivebordet - en påminnelse.

Sjømannshjemmet blir vår bopel inntil videre. Det å overnatte i en vanlig seng, med rene lakener og hodepute, ble en stor forandring. Hengekøyens tid er over. Ingen slingring lenger. Her kan du finne igjen skoene der du tok de av.

Et flott skrivebord i blankpolert mahogni, samt ditto stoler med sirlig utskåret ryggstø, er en del av inventaret. Ovenfor skrivebordet, på en liten hylle, er det sogar plassert en bedende Buddhafigur, utskåret i svart ibenholt. I stoisk ro mediterer den i dyp konsentrasjon med korslagte ben, kanskje ment som en form for inspirasjon for brevskriveren, da det på skrivebordet ligger en linjert blokk ved siden av en nykvasset blyant. Tydeligvis en liten påminnelse om å ta blyanten fatt og skrive noen ord hjem til mor og far.

På veggen henger flotte maritime malerier og fotografier av forskjellige båter som pløyer seg frem over det store osean så det fosser om baugen. Noen bilder viser interessante scener fra fremmede havneområder der svette sjauere i turbanlignende hodeplagg er i full sving med lasting eller lossing av diverse kargo; fremmedartede malerier som henleder tankene til en annen del av verden. Det er til og med et stort persisk teppe på gulvet, noe som står i sterk kontrast til banjeren, vårt tidligere oppholdsrom, som er sveiset sammen av stålplater. Til og med foran sengen ligger det et nydelig orientalsk teppe. Det er tydelig å se at vertskapet har lagt alt til rette for at vi skal ha det hyggelig, mens vi venter på å komme oss ut i den store verden.

Saltkjøtt og rotgrøt - ekte sjømannskost.

Forpleiningen her på hjemmet kan ikke roses fullt ut. Saltkjøtt og rotgrøt er en gjenganger som alle liker. Det er bestandig trangt rundt kjøkkenbordet når denne retten serveres. Bacalao er heller ikke å forakte, selv om det ikke akkurat er min favoritt. Kostholdet her er stort sett det samme som vi var blitt vant med på Christian Radich - ekte sjømannskost. Vi skaffer tre solide måltider daglig, samt at vi får servert kaffe eller te på rommet etter behov. Så servicen er det ingenting å si på. Dagen blir som regel avsluttet med en hyggelig samlingsstund ved kaffebordet i spisesalen, der de mer vidfarne

sjøulker forteller eventyrlige historier fra fremmede land og kyster, fengslende opplevelser full av dramatik, der den ene nervepirrende historien avløser den andre, så det riktig grøsser i oss førstereis.

En salig blanding.

Sjømennene som oppholder seg på hjemmet, er en salig blanding av erfarne offiserer, hjelpsomme matroser, fantasifulle eventyrere, akterutseilte drankere, samt noen blåøyde førstereisgutter. Tross disse ulikheter har vi et felles mål. Vi venter, mer eller mindre tålmodig, på at det skal dukke opp en passende båt å mønstre på, det være seg i inn- eller utland. Selv om det er store forskjeller med henblikk på alder og erfaringer, finner vi oss godt til rette i hverandres selskap. Her er vi i samme situasjon, en gjeng hyresøkende sjøfolk med ønske om å komme seg ut for å tjene noen hardt tiltrengte slanter til livets opphold.

Her vanker det også en del gamle ulker, sjømenn som har opplevd det utroligste, og som så og si har tilbrakt hele sitt yrkesaktive liv på havet, med kun noen avbrudd hver gang de ble akterutseilt. Uteseilerne - som i løpet av sin fartstid har seilt på langt flere enn "de syv hav" - er fantastisk gode til å fortelle historier fra fjerne verdensdeler, ukjente steder på kloden som høres både forlokkende og spennende ut - ihvertfall for oss førstereis. Fengslende er det å lytte til de mange selvopplevde skildringer fra sagnomsuste, eksotiske sydhavsøyer med de skjønneste naturomgivelser, behagelig klima, samt alle de smaragdgrønne laguner omkranset av idylliske korallrev. Der en kan slentre omkring på en kritthvit sandstrand, eller finne seg et sted i strandkanten, sette seg ned i skyggen og leske seg med en kokosnøtt, mens en lytter til palmesus og den evige brenningen som taktfast ruller inn fra det turkisblå havet. Det går mange historier om sjømenn som opp gjennom tidene har latt seg lokke av disse eviggrønne øyene, som det finnes så mange av på det store osean, og som i noen tilfeller har endt opp med at han har mønstret av, eller rett og slett rømt, for å bosette seg på en av disse forlokkende øyene, der han har tilbrakt resten av sitt liv.

Skjevøyde banditter.

Betydelig mer sus over hendelsesforløpet blir det når den aller eldste av våre tatoverte venner beretter en av sine fascinerende

historier; et blodig sammenstøt som skjedde på en luguber sjappe i et skittent havnestrøk et sted i Indonesien. En fortelling som begynner ganske fredelig med at han, sammen med noen kompiser, setter kursen mot en sjappe for leske strupen med noen glass rom og coka. Da de, etter å ha tatt seg noen munnfuller av en medbrakt lommelerke, tramper inn på sjappa, sitter det fra før en del små, svarthårete karer i det ene hjørnet. Utpå kvelden, i takt med antall drinker under vesten, stiger både temperaturen og lydnivået i den røykfylte sjappa. En av kompisene, han med færrest drinker innabords, oppdager plutselig at den svarthårede gjengen i hjørnet sender skumle blikk mot de begersvingende kameratene hans.

Utpå kvelden, etter å ha satt til livs rikelig av de edle dråper, er det et glupt hode som foreslår å oppsøke et annet sted, en annen bule der det er litt mer sus i serken. I det de bryter opp for å gå til den etterlengtede sjappa, blir det plutselig liv i de skjevøyde. Hele gjengen spretter opp og sperrer utgangen, der hensikten kan være å rane de, eller i verste fall - slå de helseløs hvis de nekter å gi fra seg pengene. Stemningen har med ett snudd fra lystig munterhet til blodig alvor. Men vår godeste ulk har vært ute en brennhet sommerdag før. Han vet råd. Han beordrer sine kamerater til å bevæpne seg med stoler og barkrakker som slagvåpen. Med dødsforakt i blikket gyver de løs på de svarthårede, som motstrebende viker unna etter hvert som de slår seg gjennom. Da kampen er over, titter han bakover og ser at det ligger igjen en to-tre rabulister på slagmarken. Blodige og forslåtte ligger de der, men ikke verre enn at de sender noen stygge ord etter utbryterne. Vår venn avslutter den bloddryppende historien med at hele gjengen kom seg velberget unna denne gangen også, både med pengene og livet i behold.

Sultne kannibaler.

En annen gammel ulk overtar - der han fortsetter i samme spor som den første - med å fortelle hårreisende beretninger om alle de glupske kannibaler, som i hans unge dager var i full virksomhet på mange av de fjerntliggende øyer i Stillehavet. Den gang det var forbundet med den største fare å bevege seg utenfor byer eller tettbygde strøk. Spesielt på stier som gikk gjennom fjerntliggende, jungelbevokste områder var det livsfarlig å bevege seg, selv om en

gikk sammen med en kompis eller to. Før du fikk summet deg, kunne plutselig en blodtørstig kannibal sprette fram fra krattet, slå kloa i den nærmeste, slepe den skrekkslagne kompisen motstrebende inn i jungelen, gi han et kakk i hode og stappe han ned i en gryte med kokende vann. Det siste du ser av den livredde stakkaren, er skosålene som stikker opp av gryta.

De gamle kunne fortelle med en så intens glød og innlevelse at det grøsset langt inn i marginen på både Ernst og meg, der vi sitter som trollbundet med store, runde øyne og snapper etter været, mens vi suger i oss alt fra den store verden. At noen av disse fantastiske fortellerne av og til kunne krydre sine historier med noen saftige skrekkscenarier, var en del av den sjømannske sjargong. Det egget fantasien. Slik skulle det være.

Ny episode neste søndag.